Отрова

Сара Пинбъра

Артлайн Студиос
София, 2016

Sarah Pinborough
POISON
Copyright © Sarah Pinborough, 2013
All rights reserved.
Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ОТРОВА
2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Превод: © 2015 Жени Петкова
Редактор: Мила Белчева
Корица: Жени Петкова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-044-9

На Пол Кейн и Мери О'Рийгън.
Да виждам колко сте щастливи заедно,
ми дава вяра в истинската любов,
което, честно казано, си е
същински подвиг понякога.

1

Въздух и земя. Светлина и мрак

Твърде е голяма за такъв псевдоним – каза кралицата.

Стоеше на прозореца на кралската спалня и гледаше надолу към двора. Сутрешното слънце напичаше земята, но въздухът все още беше хладен. Потръпна.

– Трябва да започне да се държи като дама. Като принцеса.

– Малка е. Има достатъчно време за това. Освен това ти ѝ го измисли – разсмя се кралят, гърлен звук, който като че се беше родил в земните недра или в калта на бойните полета. Измъкна се от леглото, а стъпките му бяха тежки. *Самият той* беше тежък. И ставаше все по-тежък. Беше се омъжила за ненаситник.

– Не е чак толкова малка. Само четири години по-малка от мен – промърмори кралицата.

Иззад нея долетя звукът от течност, удряща се в керамика, и за хиляден път ѝ се прищя той да имаше благоприличието поне да пикае в различна стая.

– Беше просто коментар, че е бледа. Не беше комплимент. Трябваше да е шега.

Тихите ѝ думи останаха нечути, докато съпругът ѝ продължаваше шумно да удовлетворява телесните си потребности.

– Освен това беше отдавна – прошепна тя с горчивина в гласа.

Наблюдаваше как далеч долу младата жена слиза от коня си. Носеше кафяви бричове и яздеше животното, преметнала дългите си крака от двете му страни като мъж. Ризата ѝ беше свободна, но когато лекият бриз я докосна, тя прилепна към стройната ѝ фигура, очертавайки извивките на пълните ѝ гърди и плоския ѝ корем. Гъстата ѝ гарвановочерна коса падаше по раменете ѝ и докато подаваше юздите на жребеца на конярчето, преметна тъмната си грива на една страна и слънцето блесна в нея. Усмихна се и докосна ръката на момчето, след което споделиха шега, която я накара да се разсмее високо. Устни, червени като череши. Бледа кожа, докосната от роза по скулите. Искрящи виолетови очи. Същинска вихрушка от клишета. Толкова волна. Толкова *безгрижна*.

Кралицата стисна устни.

– Не трябва да язди в гората толкова рано. Не е безопасно. И не трябва да язди никъде, облечена като обикновено момче.

– Всички в кралството знаят коя е Снежанка – каза кралят. – Никой няма да посмее да я нарани. Никой няма и да иска. Тя е като майка си; всички я обичат.

Нямаше обвинение в гласа му. Жегването не беше нарочно, но въпреки това я заболя. Святата мъртва съпруга. Славната красива дъщеря. Устата на кралицата се накриви леко.

– Тя трябва да мисли за брак. За намиране на подходящ партньор за кралството.

Долу, Снежанка потупа нежно коня по задницата, докато момчето го отвеждаше, след което извърна глава към замъка. С внезапното предчувствие на мишка, над която прелита сова, младата жена погледна нагоре, срещайки очите на мащехата си. Усмивката ѝ трепна неспокойно за секунда, след което тя вдигна ръка за поздрав. Кралицата не отвърна. Снежанка отпусна ръката си.

Как ли изглеждаше самата тя, погледната от ниското, зачуди се кралицата. Дали русата ѝ коса блестеше на слънцето? Или изглеждаше като някакво засегнато привидение – като сянка на прозореца? Тя стегна деликатните си челюсти. Момичето изчезна от полезрението ѝ, но зъбите на кралицата останаха стиснати. Не можеха и двете да останат в замъка задълго. Тя нямаше да понесе това. Остана на мястото си, вперила поглед през прозореца, и след няколко мига кралят дойде при нея.

– Все още е рано – каза той, притискайки дебелото си тяло към гърба ѝ. Обви кръста ѝ с ръце и я придърпа към себе си, а едната му длан се плъзна между панделките на нощницата ѝ в търсене на гърдите ѝ. Усети грубите му пръсти по кожата си – войнишко докосване. Тя се остави на ласките му.

– Да се върнем в леглото – прошепна той възбудено в ухото ѝ. – Знаеш, че утре отново отивам на война.

Както беше с една ръка в дрехата ѝ, той я издърпа от прозореца, а с другата взе да развързва панделките, които държаха нощницата на мястото ѝ.

– Покажи ми колко ще ти липсвам.

Най-сетне тя се извърна от прозореца и застана с лице към него. Очите му вече блестяха и това я накара да се усмихне. Толкова малко беше необходимо от нейна страна, за да го докара до това състояние. Мъртвата му съпруга може и да бе обичана много, но никога не бе имала тази власт. Никога не бе осъзнала, че съпругът ѝ е ненаситник във всичко и че всички мъже искаха повече от вкусна храна на масата и силни усещания на бойното поле. Искаха силни усещания и в спалнята.

Тя бутна краля обратно на кревата, след което довърши работата, която той бе започнал по нощницата ѝ. Дрехата се свлече на пода и кралицата застана гола пред него. Усмихна се и пристъпи напред, бръсвайки устни у неговите, дразнейки го, преди да се спусне на колене. Срещна погледа му – нейният бе палав и предизвикателен, негови-

ят – безпомощен и изпълнен с нужда. Възелът в стомаха ѝ се разпадна. Той бе нейна кукла на конци. Неговата мъртва съпруга може и да беше обичана повече от нея, но любовта не бе важна. Не я интересуваше колко я обичаше той, по-важното беше, че я *желаеше*. И въпреки че ласките му бяха груби и вулгарни, тя се беше научила да го задоволява по-добре от всяка друга, която той някога бе имал, включително мъртвата ѝ предшественичка. Той я наричаше своята водна вещица – защото ако някога бе имало Господарка на езерото, то тя трябва да е изглеждала като нея, неговата нова кралица, която така го бе омаяла. И въпреки че той бе достатъчно възрастен да може да ѝ бъде баща, тя разбираше силата, която това ѝ даваше. Мъжете бяха низки. Бяха податливи на въздействие. Кралят беше нейната кукла на конци и тя щеше да запази това положение. Втвърди сърцето си и прокара тънките си пръсти по бедрата му така, че червените ѝ нокти леко надраха кожата му.

Той трепна. Тя се наведе напред и подразни главичката му с език.

– Толкова си красива – промърмори кралят.

„Да – помисли си кралицата. – Да, така е.“ Лицето на Снежанка се надигна неканено в ума ѝ и тя с яд го изтласка назад, докато поемаше краля в устата си.

На следващия ден кралят и войската му тръгнаха на поход, изпратени от показни и пищни церемонии. Кралицата гледаше от бойниците как се отправя да воюва срещу съседните кралства. Бе лято, но валеше ситен дъждец, а придворните казваха, че небето плаче, задето кралят отива да рискува живота си за тяхното добруване и за мощта на кралството. Лилит, кралицата, неговата водна вещица, разбираше по друг начин ситуацията. Дъждът си беше просто

дъжд, а кралят отиваше на война, воден от амбицията си, а не в името на кралството. Това бе единственото качество, което харесваше у него. Единственото, което разбираше.

Докато портите се отваряха, той се обърна и ѝ махна, а тя кимна за сбогом. Очите на града отвъд стената се напрягаха да я видят. Чакаха я да заплаче, да покаже някаква емоция иззад ледената си красота, но тя нямаше да им угоди. Тя беше кралица. Не играеше сценки за простолюдието. Те нямаха значение за нея; не бяха *нейният* народ.

Надигнаха се възгласи и тълпата извърна поглед от нея, сякаш тя бе моментно разсейване. Конят на краля спря, когато една фигура се затича към него; момиче в синьо, дръпнало леко нагоре с ръце полите на роклята си, за да не се изцапат краищата ѝ, но все пак тичащо с радостта на дете, което родителската ръка тепърва трябваше да стяга, вместо да милва. Снежанка. Разбира се. Над тях сивото небе се раздели и слънчев лъч озари замъка и околностите му. Макар че гледаха на Лилит с уважение и възхита, граничещи със страхопочитание, към бащата и дъщерята – и особено към дъщерята – обикновените хора изпитваха привързаност и обич.

Кралицата задържа брадичката си високо вдигната. Гърбът ѝ бе изправен заради здраво стегнатия корсет, но се изпъна допълнително от така явно демонстрираните емоции долу. Снежанка се надигна на пръсти, а баща ѝ се наведе към нея и тя обгърна врата му с ръка, преди да му подаде нещо, което беше крила зад гърба си. Ябълка. Яркочервена, идеална ябълка, чиято восъчна кора отразяваше слънчевата светлина. Тълпата отново заликува, когато кралят взе ябълката, а лицето му се разля в огромна усмивка. Снежанка се отдръпна и направи реверанс с леко наведена глава, влизайки отново в ролята си на послушна дъщеря и принцеса. Народът направо подивя. Снежанка, кралицата на техните сърца. Момичето, което ги впечатли с нещо толкова простичко като една ябълка. Всичко беше толкова лесно за красивата, обичлива, идеална Снежанка.

Лилит дори не изчака портите да се затворят зад съпруга ѝ, обърна се и влетя надменно обратно в замъка. Краля го нямаше. Предния път, когато бе тръгнал на война, тя беше млада булка, но сега беше жена. Кралица. Беше начело на кралството и този път щеше да се погрижи присъствието ѝ да се усети.

Ситният дъждец премина в буря и целият замък потъна в мрачна тишина. Кралицата не отиде да се храни в официалната банкетна зала, а вместо това заръча в стаята ѝ да бъде занесена лека вечеря. Изчака до последната минутка, знаейки, че готвачите ще са приготвили няколко вида печено месо и различни деликатеси, от които да избира, преди да изпрати слуга да ѝ донесе само хляб, сирене и вино. Готвачите щяха да недоволстват за похабената храна, което никога нямаше да стане, ако кралят стореше същото, но никой нямаше да ѝ възрази и това бе всичко, което имаше значение. Кралят щеше да отсъства дълго време и колкото по-скоро се научеха да правят каквото им се казва, толкова по-добре. Тя беше принудена да приеме това кралство и този брак против волята си, но се учеше да се възползва по най-добрия начин от положението си. Животът ѝ можеше да е много по-лош.

Докато чакаше ваната ѝ да бъде напълнена, тя се взираше навън в дъжда и в далечния блясък на леярните и мините, където работеха джуджетата. Всяка дружинка работеше дълги смени и огньовете никога не угасваха. Това беше сурова земя, а джуджетата бяха най-жилавият народ, който я обитаваше. Понякога кралицата се чудеше дали бяха жилави просто защото години наред превиваха гръб над канарите, но когато бе споделила това с краля, той се беше ядосал. Беше казал, че джуджетата обичат работата си. Не ги ли е чувала да пеят? Думите ѝ го бяха жегнали – не му харесваше да изглежда жесток, дори пред нея.

Оттогава тя запазваше мислите си за себе си, но си спомняше за мъжете, които пееха в родината ѝ. Те бяха заловени в чужди земи и доведени през моретата, а кожата им бе

тъмна и толкова различна от нейната, бяла като мляко. И те пееха, докато ги караха да млатят земята и да проправят нови пътища. Понякога песента е всичко, което хората имат.

Реакцията на краля обаче ѝ се беше сторила забавна. Каква беше тази нужда да бъде възприеман като милосърден? Ако ще си жесток, поне си го признай. Приеми го. Всичко останало е просто самозаблуда и слабост.

Тропот на конски копита иззвънтя в дъжда и тя отвори прозореца, за да погледне навън в нощта. Дъждът бе студен и тя присви очи. Стройната, завита в наметало фигура върху коня държеше тежко натоварена кошница, а кичур тъмна коса се вееше на вятъра.

– Промених решението си – каза тя надменно. – Желая да получа вечерята си.

Готвачите и кухненските прислужнички стояха с наведени глави. Виждаше как страните им се зачервяват заради необичайното посещение. Тя беше кралицата. Тя не слизаше в кухните.

– Цялата. Зная какви ястия са предвидени и очаквам всички те да са тук.

Думите ѝ бяха посрещнати в тишина. Навън изтрещя гръмотевица. Тя ходеше внимателно покрай кухненската маса, където бяха разположени подносите от банкетната зала.

– А ето, че не са. Къде е гълъбът? А еленското? Освен това винаги има бут.

Думите ѝ бяха остри като диамантите, които я покриваха, същински парчета лед, изпълващи въздуха.

– Някой от вас ли ги е откраднал?

– Не, Ваше Величество – проговори най-сетне главната готвачка, дебела застаряваща жена с брадавици на брадич-

ката, чието лице обаче излъчваше топлина и мекота, издаващи дълъг и щастлив брак и присъствието на невръстни дечица в краката ѝ. – Знаете, че не бихме сторили това.

Лилит долови лек упрек в гласа ѝ. Като че готвачката говореше на разглезено дете, а не на своята кралица.

– Кой тогава?

– Принцесата. Тя каза, че е жалко храната да се похаби така. Каза, че имало достатъчно хора, които се нуждаели от такъв пир.

– Кои по-точно? – Стомахът ѝ се стегна във възел от ледени змии, както често ставаше при споменаването на момичето, но тя запази спокойствие – беше опитна в това. – Съпругът ми е щедър крал. Да се твърди противното, е измяна.

Слугите сведоха глави още по-ниско, внезапно осъзнали, че без да искат, са навлезли в опасни води, но готвачката само мръдна с вежда леко.

– Джуджетата, Ваше Величество. Тя отнесе храната при джуджетата. Те работят и по време на бурята. Тя много ги харесва.

– Защо въобще е била в кухнята? – Кралицата продължаваше да обикаля около масата, като ръчкаше и пипаше ястията с бледата си слаба ръка, разваляйки ги, в случай че някой от присъстващите бе решил да вечеря с тях. – Това не е място за кралското семейство.

– Тя идва тук открай време – каза готвачката. – Още откак бе малка и добрата кралица почина.

Добрата кралица. Думата не ѝ убягна.

– Имаше нужда от малко обич – продължи готвачката. – Не ѝ е навредило.

– Това подлежи на съмнение. – Усмивката ѝ бе като резка от бръснач. – Не се държи както подобава на дама с нейното потекло. Боя се, че твоята намеса ѝ е повлияла лошо. – Тя се изправи. – Няма да идва повече тук. Ако дойде, ще хвърля този, който поощрява това ѝ поведение, в тъмницата. Знаете какви твари има долу. Няма да издържите дълго.